

עפ"ת 2058/01/15 - מישל פרז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 2058-01-15 פרז נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52250004448

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מערער	מישל פרז
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מגי כהן), במסגרתו הרשיע את המערער על פי הודייתו בביצוע עבירה של נהיגה ברכב במהירות העולה על המותר, בדרך עירונית (95 קמ"ש במקום 50 קמ"ש).

בין הצדדים נערך הסדר טיעון על פיו הוסכם כי המשיבה תעתור לפסילה למשך חודשיים, פסילה על תנאי וקנס. בעוד ב"כ המערער יוכל לטעון כראות עיניו ואף לעתור לבית המשפט להימנע מהשתת פסילה בפועל, אלא אך פסילה על תנאי וקנס.

בית משפט קמא גזר על המערער בין היתר, פסילת רישיון בפועל לתקופה של 45 ימים והערעור נסוב אודות כך.

2. לטענת ב"כ המערער טעה בית משפט קמא משהטיל על המערער פסילה בפועל, תוך חריגה משמעותית מטווח הענישה המקובל וממתחם הענישה המתחייב, לאור הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים.

ב"כ המערער הדגיש כי במהלך 10 השנים האחרונות לא נרשמו לחובתו של המערער הרשעות בעבירות מהירות וכן את הפגיעה במטה לחמו של המערער היה ותיוותר הפסילה בפועל על כנה.

עוד טען ב"כ המערער בדבר הנסיבות החריגות של ביצוע העבירה, בגין היה מקום לאמץ את הרף התחתון של הסדר הטיעון ולהימנע מלהשית על המערער רכיב של פסילה בפועל. בהקשר לכך פירט כי העבירה נעברה

בימי מבצע "צוק איתן". במהלך הנסיעה נשמעה אזעקה ובתו בת ה-16 של המערער שנסעה עמו ברכב, נקלעה למצב של חרדה והמערער נדרש להחיש את פעמיו למקום מבטחים, על מנת להרגיעה.

בהסתמך על פסיקה שהגיש, עתר ב"כ המערער לבית המשפט לקבל את הערעור ולבטל את רכיב הפסילה בפועל.

3. ב"כ המשיבה ציינה מנגד, כי בדיון קבע בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער, לרבות ברכיב הפסילה ולא נפלה כל טעות בקביעתו זו.

כן לדבריה, טווח הענישה על פי הסדר הטיעון היה לנגד עיני בית המשפט ואף נסיבות ביצוע העבירה, אשר אינן ייחודיות למערער דווקא, בצוק העיתים.

בנוסף טענה ב"כ המשיבה כי עתירת המשיבה להשתתף בפסילה למשך חודשיים, נסמכה על החריגה הגבוהה מהמהירות המותרת, כמו גם על עברו התעבורתי המכביד של המערער ואולם בית משפט קמא לא מצא לאמצה במלואה, תוך ששקל את סך כל השיקולים, לרבות אלה הנוגעים לנסיבותיו האישיות של המערער.

ב"כ המשיבה ביקשה לאבחן את עניינו של המערער מהפסיקה עליה סמך ידיו ב"כ המערער ועתרה לבית המשפט לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

4. בית משפט קמא עמד ובצדק, על חומרת העבירה בה הורשע המערער, נוכח החריגה המשמעותית, בעת שנהג בשטח בנוי במהירות של 95 קמ"ש תחת המהירות המותרת של 50 קמ"ש. אף מתחם העונש ההולם, שקבע בית משפט קמא, בנסיבות אלה, ברכיב הפסילה, בדיון יסודו.

5. עיון בגזר הדין של בית משפט קמא העלה כי נסיבותיו האישיות של המערער, כמו גם נסיבות ביצוע העבירה, היו לנגד עיניו ובאשר לאלה האחרונות אף קבע כי מטבע הדברים יזכו להתחשבותו, הגם שאינן מייחדות את המערער דווקא.

6. בין מניין השיקולים הביא בית משפט קמא ובצדק, גם את עברו התעבורתי של המערער, אשר זקף לחובתו 26 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות זהות. ומנגד לא התעלם מכך כי האחרונה שבהן בוצעה בשנת 2001 ואף מכך כי ההרשעה האחרונה שזקף המערער לחובתו, היא משנת 2010.

7. בית משפט קמא כיבד את הסדר הטיעון ואף לא מיצה את הדין עם המערער על פיו ולא מצאתי כי טעה בעשותו כן.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 3068/10 פלונית נגד מדינת ישראל (1.11.10) כדלקמן:

" כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בגזר דינה של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות מהותית אשר בולטת על פניה או שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות [ראו למשל: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 29.1.2009); ע"פ 7563/08 אבו סביח נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 4.3.2009); ע"פ 7439/08 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 4.3.2009)]. יתר על כן, הלכה מושרשת בפסיקתו של בית משפט זה היא כי אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בגזר דין שנקבע בטווח ענישה עליו הוסכם במסגרת הסדר טיעון [ראו למשל: ע"פ 7256/07 מג'יד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 29.4.2008), סעיף 4; ע"פ 4086/08 שאהין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.11.2008), סעיף 7, שם הודגש על ידי השופטת א' פרוקצ'יה כי על מנת להביא להתערבותה של ערכאת הערעור בעונש שהושת במסגרת מתחם הענישה עליו הוסכם בהסדר הטיעון, צריך המערער להצביע על "עילה בעלת עוצמה מיוחדת"].

8. לאור סך כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

אני מורה על עיכוב ביצוע רכיב הפסילה בפועל, עד ליום 25.2.15.

פסק הדין יועבר לצדדים באמצעות המזכירות.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.